

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.547/2017/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Balogh Zoltán ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Farkas Krisztina Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Farkas Krisztina ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.21.096/2016/23. sorszámu ítélete ellen a felperes részéről 24. és 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

A per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 6 350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. április 22. napján hitelkérelemmel fordult az alpereshez, amelyben a forgalmi rendszámú típusú személygépjármű vételárának kiegyenlítéséhez 2 880 000 Ft svájci frank alapú kölcsönt kért oly módon, hogy a kölcsönösszeget 120 hónap alatt havi részletekben fizeti vissza, az ügyleti kamat változó, az induló ügyleti kamatláb évi 6,88%, az induló teljes hiteldíjmutató (THM) pedig 7,1%. A felperes a hitelkérelmet a-i X Szalonban töltötte ki V. L. autóértékesítő segítségével, és annak mellékleteként aláírta „A kölcsönszerződés feltételei svájci frank alapon” megnevezésű okiratot is, amely az alperes által alkalmazott általános szerződési feltételeket tartalmazta (a továbbiakban: ÁSZF).

Az ÁSZF I.2. pontja értelmében a kölcsönszerződés érvényes létrejöttéhez - egyebek mellett - az szükséges, hogy a bank a hitelkérelmet elfogadja.

Az ÁSZF II.2. pontja szerint az adós a kölcsönösszeg átutalásának napjától a kölcsöntartozás megfizetésének napjáig kamatot és árfolyam-különbözetet köteles fizetni. A szerződéskötéskor érvényes, az árfolyamváltozás hatását nem tartalmazó kamatlábat (báziskamatláb) és a teljes hiteldíjmutató éves %-ban meghatározott értékét a hitelkérelem tartalmazza. A bank a kölcsön összegének átutalása után törlesztési tervet

bocsát az adós rendelkezésére. A törlesztési terv tartalmazza a szerződéskötés időpontjában érvényes kamatlábat (báziskamatláb), az ennek alapján számított havi törlesztőrészeket (bázisrészletek), a folyósítás napján érvényes, az **Y Bank Zrt.** által közzétett, magánszemélyekre megállapított hivatalos HUF/CHF deviza vételi árfolyamot (bázisárfolyam), és az egyes törlesztőrészek megfizetése után fennálló tőketartozás pontos összegét, valamint a részletek esedékességének dátumát. Az első törlesztőrészlet minden esetben a kölcsön folyósítását követő 30 napon túli, de az adós hitelkérelemben feltüntetett választásának megfelelően napon esedékes. Ezért az adós tudomásul veszi, hogy a fentiek alapján a havi törlesztőrészek összege a hitelkérelemben megjelölt összegtől eltérhet. A felek megállapodnak, hogy a törlesztőrészlet ilyen módosulása nem minősül szerződésmódosításnak.

Az ÁSZF II.3. pontja részletezte annak szabályait, hogy a bank a kamatváltozásból és az árfolyamváltozásból eredő különbözetet miképpen számítja ki, és milyen módon érvényesíti az adóssal szemben.

Az ÁSZF VIII. pontja kockázatfeltáró nyilatkozatot tartalmazott, amely szerint a devizaalapú hitelek általános sajátossága, hogy az adós számára speciális kockázatot rejt, egyrészt a forint/svájci frank árfolyam emelkedésének kockázatát (árfolyamkockázat), másrészt a svájci frank alapkamat emelkedésének kockázatát. Az árfolyam- és kamatváltozás a teljes tartozásra kihatással van, az árfolyamváltozás hatása a havi törlesztőrészlet tőke- és kamatösszegét is érinti. A kölcsön folyósításakor érvényes vételi árfolyam és a törlesztőrészlet esedékességekor (illetve előtörlesztéskor vagy résztörlesztéskor) érvényes eladási árfolyam aránya alapján kerül meghatározásra az árfolyam-különbözet összege. Amennyiben a folyósításkori árfolyam alacsonyabb, mint a törlesztés esedékességének napján érvényes deviza eladási árfolyam, a különbözet a folyósításkori havi törlesztőrészekeken felül fizetési kötelezettséget (árfolyamveszteséget) okoz. Az árfolyammozgás a havi törlesztőrészek akár jelentősebb emelkedését is okozhatja. Ha a szerződés az eredeti futamidő lejártá előtt bármely okból megszűnik, a bank a teljes fennálló tartozásra érvényesíti a megszűnés napjáig bekövetkezett árfolyam- és kamatlábváltozás hatását, ami emelkedő árfolyamok és/vagy kamatlábak esetén a tőketartozást meghaladó fizetési kötelezettséget jelent.

A hitelkérelem kitöltése alkalmával **V. L.** értékesítő nem adott olyan tájékoztatást a felperes részére, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy annak valamilyen korlátja van, a felperes maga is tisztában volt azzal, hogy az árfolyamváltozás hatásait viselnie kell.

A felperes hitelkérelmét az alperes írásban elfogadta, a kért kölcsönt folyósította, és az elfogadó nyilatkozatának mellékleteként megküldte a felperesnek a fizetési tervet, amelyben feltüntette a bázisárfolyamot is.

Az alperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (DH1 törvény) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján elszámolt a felperessel,

az elszámolás felülvizsgáltkak minősül, a tisztességtelenül felszámított összeg jóváírása megtörtént, a felperes ugyanakkor a forintosítás lehetőségét nem fogadta el.

A felperes a keresetének tartalma szerint annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés elsődlegesen nem jött létre, másodlagosan érvénytelen. Arra hivatkozott, hogy a hitelkérelmet elfogadó nyilatkozatot az alperes részéről csak egy személy írta alá, ami a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 47. §-ának (1) és (2) bekezdéseibe, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 29. §-ának (3) bekezdésébe ütközik, és azt eredményezi, hogy a felek között nem jött létre megállapodás. Utalt arra is, hogy az alperes szabályszerű aláírásának hiánya egyben a Hpt. 210. §-ának (1) bekezdésében foglalt írásbeliség követelményének megsértését is jelenti, amely utólagos jóváhagyással nem pótolható, és a szerződést a Ptk. 217. §-ának (1) bekezdése alapján semmissé teszi.

Rámutatott, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre és érvénytelen azért is, mert a felek nem határozták meg a kölcsön devizaösszegét, és a szerződés nem tartalmazza azokat az adatokat, amelyek alapján a kölcsönösszeget devizában ki lehetne számolni, ezért a megállapodás sérti a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontját.

Hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződés a Ptk. 209. §-ának (1) bekezdése, valamint a 2/2014. polgári jogegységi határozat alapján tisztességtelen, hiszen a felperes az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást.

Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását, valamint - a módosított keresetében - az alperes kötelezését kérte 71 027 Ft megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a hitelkérelmet elfogadó nyilatkozatot a szerződés megkötésére cégszerűen felhatalmazott két alkalmazottja szabályszerűen írta alá. Rámutatott ugyanakkor arra is, hogy a hitelkérelem alapján a kölcsönösszeget folyósította, így ráutaló magatartással akkor is jóváhagyta a szerződés megkötését, ha az elfogadó nyilatkozatot aláíró két személynek nem lett volna joga az ő nevében szerződést kötni. Állította, hogy a kölcsönszerződésben foglalt szabályok alapján a kölcsön devizaösszege kiszámítható, a felperes pedig megfelelő tájékoztatást kapott az árfolyamkockázatról.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest 42 926 Ft perköltség megfizetésére annak megállapítása mellett, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

A határozatának indokolásában kifejtette, hogy az alperes a hitelkérelmet aláíró személyek aláírási címpéldányainak, valamint a cégszerűen aláírt meghatalmazásainak csatolásával igazolta, hogy e személyek jogosultak voltak az alperes nevében kölcsönszerződést kötni. Rámutatott arra is, hogy a kölcsönszerződés érvényességét és létrejöttét az sem érintené, ha e személyek képviseleti jog nélkül jártak volna el, figyelemmel az eljárásukat jóváhagyó, megerősítő alperesi nyilatkozatra. A Ptk. 221. §-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis a

jóváhagyással az esetleges álképviselők jognyilatkozata érvényessé vált, így annak ugyanolyan joghatása van, mintha a képviseleti joga már a szerződés megkötésének időpontjában fennállott volna (BDT2014.3133., BDT2014.571., BH2004.181). Erre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy az elfogadó nyilatkozaton egy vagy két személy aláírása szerepel-e, annak sem, hogy e személyek az elfogadó nyilatkozat aláírásakor jogosultak voltak-e az alperes nevében szerződést kötni. Utalt arra is, hogy a képviseleti jog hiányára legfeljebb az alperes hivatkozhatna, az ugyanis a felperes számára hátrányt nem jelentett. Kifejtette, hogy a felperes valójában szabadulni kíván a perbeli szerződés alapján őt terhelő kötelezettségek teljesítése alól, amely a rendeltetésszerű és jóhiszemű joggyakorlással ellentétes. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság szerint a felperes a képviseleti jog hiányára sem a szerződés létre nem jötte, sem pedig annak érvénytelensége érdekében nem hivatkozhatott.

Kifejtette azt is, hogy a kölcsönszerződést tartalmazó, a felperes által aláírt hitelkérelem és az ÁSZF tartalmazza azokat a szabályokat, amelyek alapján a kölcsön devizaösszege kiszámítható, ezért a megállapodás létrejött, és az 1/2016. polgári jogegységi határozat tükrében nem sérti a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontját. Rámutatott, hogy a fizetési tervben foglalt bázisárfolyam alapján egyszerű matematikai művelettel kiszámítható a folyósított kölcsön devizaösszege, e szerződési feltétel tehát világos és a fogyasztó számára is egyértelmű volt.

A 2/2014 polgári jogegységi határozatra hivatkozva levezette, hogy az alperes az ÁSZF VIII. pontjában megfelelő módon tájékoztatta a felperest az árfolyamkockázatról. Kifejtette, hogy a felperes ezzel szemben nem igazolta, hogy az alperes nevében eljáró személyektől a szerződéskötés során olyan tájékoztatást kapott volna, amelyből alappal gondolhatta, hogy az árfolyamváltozásnak nincs kockázata, vagy az korlátozott.

Utalt arra is, hogy a felperes a szerződés létre nem jötte körében jogkövetkezményt nem kért, így a megállapításra irányuló keresete a Pp. 123. §-ában foglalt feltételeknek nem felelt meg, hiszen marasztalást is kérhetett volna. A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselői munkadíjból álló perköltségének megfizetésére.

A felperes a fellebbezésének tartalma szerint az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását kérte oly módon, hogy az ítéletábra állapítsa meg a kölcsönszerződés érvénytelenségét és kötelezze az alperest 71 027 Ft, valamint ezen összeg után 2016. május 19. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat megfizetésére annak megállapítása mellett, hogy a perbeli szerződés a felperes teljesítésével megszűnt. Állította, hogy a szerződés a keresetében említett okokból érvénytelen, fenntartotta az elsőfokú eljárás során e körben előadott érveit. Kifejtette, hogy a szerződés alapján nem határozható meg, hogy mennyi a kölcsön devizaösszege, az alperes maga is csak forintban jelölte meg a kölcsönösszeget, nem svájci frankban. Utalt arra is, hogy az ÁSZF bázisárfolyam fogalmát rögzítő rendelkezéséből egy átlagos fogyasztó nem tudja megállapítani, hogy az alperes milyen árfolyamon fogja elvégezni a forintban meghatározott kölcsönösszeg devizára történő átszámítását, ezért egy átlagos fogyasztó, így a felperes számára sem követhető, hogy a törlesztései milyen módon, milyen árfolyam

mellett kerülnek elszámolásra. Ennek hiánya miatt álláspontja szerint a szerződés az 1/2016 polgári jogegységi határozat tükrében sem felel meg a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) pontjának. Kérte továbbá, hogy az ítélőtábla függessze fel a per tárgyalását az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Az alperes - a fellebbezésének tartalma szerint (Pp. 3 §-ának (2) bekezdése) - nem sérelmezte az elsőfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, amely elutasította a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti keresetet, ezért az a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján elsőfokon jogerőre emelkedett. Erre tekintettel az ítélőtábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között - kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részét bírálta felül, és abban foglalt állást, hogy a felek között létrejött kölcsönszerződés a felperes által hivatkozott okokból érvénytelen-e.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket ebben a körben feltárta, a tényállást a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével, helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, az általa kifejtettekkel az ítélőtábla egyetért.

A fellebbezés tükrében kiemeli, hogy a felperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy a kölcsönszerződés az alperes nevében szerződést kötő személyek képviseleti jogának hiánya miatt érvénytelen. A Szegedi Ítélőtábla Gf.II.30.331/2015/4. szám alatt meghozott ítéletében kifejtette ugyanis, hogy „...a képviselőként eljáró személy képviseleti jogosultságának hiányára és ennek következtében a szerződés létre nem jöttére a képviselt személy hivatkozhat, hiszen az ő jogait érintheti az, hogy esetlegesen olyan szerződés alapján kell teljesítenie, amelyet nem ő, és nem is a képviseletére jogosult személy kötött. A másik szerződő fél jogait, törvényes érdekeit nem érintheti hátrányosan, ha a képviselt elismeri az ő képviseletében fellépő személy képviseleti jogosultságát, érdeksérelmet az ellenkezője jelenthetne számára. Ezért - jogvédte érdek hiányában - nincs keresetösségi joga arra, hogy ez okból kérje a szerződés érvénytelenségének vagy létre nem jöttének megállapítását. Mindebből következően nem az sérti a Ptk. alapelveit, hogy az alperes munkavállalója nem igazolta a szerződéskötéskor a képviseleti jogát a felperes felé, sokkal inkább az, hogy a felperes erre hivatkozva kíván szabadulni az utóbb megbánt szerződéstől, illetve az őt terhelő kötelezettségek teljesítése alól. Ez az, ami sérti a rendeltetésszerű és jóhiszemű joggyakorlás Ptk. 4. §-ának (1) bekezdése szerinti követelményét.”

A felperes alap nélkül hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 210. §-ának (1) bekezdésében előírt írásbeliségi követelmény megsértése miatt érvénytelen. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a kölcsönszerződést több okirat tartalmazza: a

felperes írásbeli hitelkérelme, és az azt elfogadó írásbeli nyilatkozat. Annak, hogy az írásbeli elfogadó nyilatkozatot hány személy írta alá, és hogy e személyek jogosultak voltak-e az alperes nevében eljárni, a per során azért nem volt jelentősége, mert az alperes a felperes által kért kölcsönt a hitelkérelemnek megfelelően folyósította, így a Ptk. 221. §-ának (1) bekezdése alapján - ráutaló magatartással - jóváhagyta, azaz a sajátjaként ismerte el az írásbeli elfogadó nyilatkozatot. Ezért ezt a nyilatkozatot - az aláírók számától és képviseleti jogától függetlenül - az alperes nevében tett szabályszerű nyilatkozatnak kell tekinteni, amely maradéktalanul megfelel a Hpt. 210. §-ának (1) bekezdésében előírt írásbeliségi követelménynek (Legfelsőbb Bíróság Gf.I.31.579/1999., BH2004.181., BDT2014.3109.).

Alaptalan volt a felperes azon évelése is, amely szerint a kölcsönszerződés azért érvénytelen, mert sérti a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontját. Az 1/2016 polgári jogegységi határozat 1. pontja értelmében a devizaalapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontja által előírt követelménynek, ha az írásba foglalt szerződés - ideértve annak a szerződéskötéskor részévé vált általános szerződési feltételeket is - a kölcsön összegét forintban (lerovó pénznem) határozza meg, feltéve, hogy az így meghatározott kölcsönösszeg devizában (kirovó pénznem) kifejezett egyenértéke pontosan kiszámítható az átszámítás szerződésben rögzített időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor, az akkor irányadó árfolyam figyelembevételével. A jogegységi határozat indokolásának IV.1 pontja pedig kimondja, hogy a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti követelmény - figyelemmel a jogegységi határozat indokolásának III.1.c) és d) pontjaiban foglaltakra - akkor teljesül, ha a III.2 pont szerinti szerződés legalább a kirovó pénznem megjelölését (pl. svájci frank, euró, japán yen) tartalmazza. A szerződésnek ugyanakkor nem érvényességi kelléke, hogy - akár naptárszerű megjelöléssel, akár más, egyértelmű meghatározással - megadja az irányadó átszámítási időpontot. Ez utóbbi ugyanis - a felek eltérő rendelkezésének hiányában - ipso iure a folyósítás időpontjában rögzül a Ptk. 231. §-ának (2) bekezdésében írtakra tekintettel. Az irányadó devizaátszámítási árfolyamot pedig a jogegységi határozat indokolásának III/1.c) pontjában ismertetettek szerint utóbb a jogalkotó rendezte, ezért ennek elmaradása miatt a szerződés érvénytelensége már nem állapítható meg. A Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontjából nem vezethető le, hogy a szerződéskötés napján irányadó árfolyamon kiszámított tájékoztató jellegű kölcsönösszeg kirovó pénznemben történő megadása a szerződés érvényességi kelléke lenne.

A felek kölcsönszerződése a lerovó pénznemben, azaz forintban tartalmazza a kölcsön összegét, továbbá megjelöli a kirovó pénznemet: a svájci frankot. Mindez a jogegységi határozat tükrében elegendő ahhoz, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) pontjának megfelelően, hiszen az átszámítás időpontja - a felek eltérő rendelkezésének hiányában - a folyósítás napja volt (Ptk. 231. §-ának (2) bekezdése), az átszámítási árfolyamot pedig a jogalkotó a jogegységi határozat III/1.c) pontjában ismertetettek szerint: a DH1 és DH2 törvények útján mind a múlt, mind pedig a jövőre vonatkozóan meghatározta, ezért a szerződés érvénytelensége az átváltási árfolyam hiánya miatt a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján nem állapítható meg.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a felperes a hitelkérelem benyújtásakor - az annak mellékletét képező, általa aláírt ÁSZF VIII. pontjában - a 2/2014 polgári jogegységi határozatnak megfelelő tájékoztatást kapott az árfolyamkockázatra vonatkozóan, azt pedig nem tudta bizonyítani, hogy az alperes a szerződéskötést megelőzően, vagy a szerződéskötés alkalmával úgy tájékoztatta őt, hogy az árfolyamkockázat esélye csekély, vagy a mértéke korlátozott. Ezért a felperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés az árfolyamkockázattal kapcsolatos megfelelő tájékoztatás hiánya miatt tisztességtelen és semmis.

Nem volt alapos a felperes per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelme sem. A 3/2005. PK-KK vélemény 1. pontja értelmében a per tárgyalásának felfüggesztésére csupán akkor kerülhet sor, ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, amelynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottan - az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték. A felperes által hivatkozott C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárás tárgya annak eldöntése, hogy a forintosított devizaalapú kölcsönszerződések tekintetében vizsgálható-e a szerződés árfolyamkockázatot fogyasztóra telepítő rendelkezésének tisztességtelensége. E kérdés eldöntése azonban jelen pernek nem előkérdése, hiszen a felperes a forintosítás lehetőségével nem élt, ezért az alperes a kölcsöntartozását - a szerződés eredeti rendelkezéseinek megfelelően - továbbra is svájci frankban tartja nyilván. Erre tekintettel mind az elsőfokú bíróság, mind pedig az ítéletábra érdemben vizsgálta meg és találta alaptalannak a felperes tisztességtelenségre alapított keresetét.

A kifejtettek okok miatt az ítéletábra a per tárgyalását nem függesztette fel, hanem érdemi határozatot hozott, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezet részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perkoltségét, amelynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdései alapján 5 000 Ft + Áfa, azaz 6350 Ft-ban állapította meg. A másodfokú eljárás során felmerült költségeit pervesztességére figyelemmel a felperes maga viseli (Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2017. szeptember 21.

Dr. Csikiné dr.Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelűl:

tisztviselő